

SKUPAJ ZA BOLJŠI JUTRI

Ana Hlebič, 9.a

ana.hlebic@os-kungota.si

OŠ Kungota

Pišem pismo prijatelju, ki ga ne poznam, vendar bi želela biti njegova prijateljica. Pismo tebi, ki te spoštujem, ker zmoreš živeti brez maske, brez igre in z veliko upanja. Tebi, ki zmoreš deliti skrivnost, strah, sanje, veselje, pogum, svoj skromni dom.

Jaz živim v svetu izobilja. Vendar vem, da sem ena od privilegiranih. Vem, da sem štirinajstletnica in zavedam se, da je moja moč spremeniti svet majhna. Ampak to ne pomeni, da ne morem ničesar narediti. Lahko povem naprej. Lahko govorim z drugimi o tem, kar se dogaja. Lahko pomagam pri zbiralnih akcijah. Lahko dam delček svojega časa, denarja ali znanja za nekaj, kar lahko tebi prijatelj moj, vsaj malo olajša dan.

Ne verjamem več, da »tako pač je« in si človeška družba zmore zgraditi svojo skupnost samo na osnovi neenakosti. Ne zakrivam si oči. Verjamem, da smo mi tisti, ki lahko naredimo razliko – mi, ki imamo; otroci, ki verjamemo v pravičnost in v to, da svet lahko postane boljši za vse. Dovolj je, če si pomagamo, če vidimo in slišimo utrip sveta okoli sebe, če nas zanima in poskušamo razumeti zakaj, kako, kdaj in s kom? Potem se lahko nekaj premakne.

Zato je ta zapis obljuba, da ne bom pozabila, da ne bom gledala proč, da bom pozorno prisluhnila, delila, pomagala in spodbujala druge v iskanju poti, kako zagotoviti hrano, možnost izobraževanja in človeškega dostojanstva za vse otroke tega sveta.

In čeprav naju ločujejo kilometri, različni jeziki in načini življenja – v srcu sva si blizu. Oba sanjava o svetu, kjer se nihče ne rodi v lakoti, kjer je šola pravica, ne privilegij, in kjer otroci rastejo z občutkom, da so varni in vredni. Vredni življenja, spoštovanja in glasu, ki ga je potrebno slišati in razumeti.

Ana Hlebič, OŠ Kungota
